

Budai Viktor nem akart hinni a fülének. Az agya minden tőle telhetőt megtett, hogy feldolgozza a rendőrfőkapitány félreérthetetlen szavait a felfüggesztésére vonatkozóan, ami valójában egy cukormázba mártott elbocsátás volt, ám hiába pörögtek alá a homokóra szemcséi mind gyorsabban, egyszerűen képtelen volt tisztán gondolkodni. Kítették a csapatból. Elveszítette az állását. Egy rohadt mondat miatt, amit a pillanat hevében mondott, s aminek annyi a valóságtartalma, mint egy rossz faviccnek. Még hogy megfenyegette a kölyköt... Esze ágában sem volt visszaélni a hatalmával, és ezt mindenki tudja. Azok a nyomorult újságírók is, akik rögtön a videó után lejárató cikkekben követelték a lemondását.

Hirtelen megfordult, kiszaladt a mosdóba, és bedugta a fejét a víz alá.

Már akkor érezte, hogy valami baj van, amikor odament a fogdához, hogy kihallgassa Mihály atyát. Gusztáv Alex és Rác Róbert úgy őrizték a férfit, mintha veszélyes terrorista lenne, akit mindenáron el kell zárni az illetéktelen látogatóktól, és nem mellékesen tőle is. Amikor Viktor rákérdezett, hogy miért nem engedik a közelébe, látta a szemükben a sajnálkozást, de akkor még nem értette, hogy miért tartják tőle távol a papot, miért nem hagyják, hogy a munkáját végezze, amiben köztudottan ő volt a legjobb. Aztán következett a sajtótájékoztató, ahol minden puzzle-darabka a helyére került, és megértette, hogy nincs tovább.

Viktor elzárta a csapatot, és fáradtan visszasétált a sajtóterembe, ahol nyoma sem volt a korábbi tumultusnak. Mindössze két szemüveges operatőrt látott a pulpitus mellett, akik a kamerákkal vacakoltak. Odaköszönt nekik, és megkérdezte tőlük, hogy melyik csatornától vannak. RTL Klub és TV2. Az esti hírekben hosszú évek után újra ott fog virítani az arca, gondolta.

– Egyébként én egyetértek magával – mosolygott az egyik. – Sőt, szerintem az ország nagy része osztja a véleményét, és jót nevet a poénján, de hát, tudja, mindig azok a hangosabbak, akik csak a rosszat akarják meghallani.

– Szarcsíkos alsó – röhögött a másik. – Jó poén. Eredeti. Kár, hogy mások nem díjazzák...

– A liberális társadalom hátulütője ez a rohadt merev világ.

Viktor elvett egy ásványvizet az asztról, aztán visszament a rendőr-főkapitányság keleti szárnyába, ahol a kihallgatósobák sorakoztak. Oldalt három helyiségben is reflexiós üveget használtak, ami lehetővé tette, hogy a szoba másik végében ülő gyanúsítottakat folyamatosan megfigyelés alatt tarthassák, miközben azok semmit sem látnak vagy hallanak abból, ami kint történik.

Amint Viktor belépett az előtérbe, valamennyi rendőr felé fordult és őt vizslatta. Sokan voltak. Nemcsak a nyomozócsapat tagjai voltak jelen, hanem elemzők, technikusok és a bevetési egység néhány tagja. Viktor nem foglalkozott velük, pillantásra sem méltatta a rendőrfőkapitányt, Losonci Barbarát és a többieket, csak odasietett ahhoz az üveghez, melynek a túloldalán Mihály atya üldögélt, és némán tanulmányozta. Csend volt. Viktor sok pszichológussal találkozott már az évek folyamán, és az volt bennük a közös, hogy mindegyik más volt. A testbeszéd megfejtése különleges képességet igényel, és csak kevesek rendelkeznek

a véletlenszerű mozdulatok mögötti kódrendszer megfejtéséhez szükséges adottságokkal. Sok pszichológusnövendék évekig tanulja ezt a szakmát, a legtöbbjük azonban nem képes megérteni a gesztusok misztikumát, míg mások az első pillanattól átlátnak a hazugság maszkján. Viktor tapasztalatból tudta, hogy azok, akik ebbe a szűk körbe tartoznak, a hatalmuknál fogva hajlamosak felsőbbrendűnek érezni magukat, s egy idő után az önteltség óhatatlanul rátelepedik az elméjükre. Viktor halkán és mélyeket lélegzett. Ideje lerázni magáról a tompaság fátylát, és megmutatni ezeknek a mocskoknak, hogy nem véletlenül került oda, ahova.

– Ha azt hiszitek, hogy ezzel végem van, akkor nagyobbat nem is tévedhetnétek – szólalt meg.

Kis mozgolódás támadt. Viktor hallotta, hogy többen visszatartják a lélegzetüket.

– Ez egy felülről jövő utasítás volt, Viktor – hallotta Gál Balázs halk hangját. – Meg kell értened, hogy...

– Hogy eladtad a lelked az ördögnek – fejezte be a mondatot Viktor, s csak úgy sütött a maró gúny a hangjából. – Nem mindig jöttünk ki jól egymással, főnök, de a tisztelet kölcsönös volt. Nem gondoltam volna, hogy ilyen simán arrébb tudnak pöckölni.

Az utolsó szavakat Viktor olyan lassan ejtette ki, hogy Gál Balázs azon kapta magát, van némi ideje a védekezésen agyalni.

– Azzal nem fog változni semmi, ha sértegetsz.

– Dehogynem. Jobban érzem magam tőle. És ha már itt tartunk, elmondok neked valamit, amiről a fenemód nagy kényelmedben megfeledkeztél. – Viktor megpördült, és a tekintete lassan végigsiklott a rendőrökön. – Egy rendőrfőkapitánynak büszkének kell lennie a titulására és ki kell állnia az embereiért. Ez alapszabály. Meg kell mutatnia az egész országnak, beleértve azokat a bürokratikus politikusokat, hogy a biztonság rajta múlik, ő a legfontosabb láncszeme az anarchia ellen folytatott harcnak, máskülönben elveszíti a méltóságát. De tudjátok, mit veszít még el a méltóságán túl?

Viktor szavait feszült csend fogadta. Senki sem érzett magában elég bátorságot, hogy megkérdőjelezze, amit mond: hogy árulás történik a szemük láttára, és ő a felesleges nehezék a léghajón, akit most ledobnak a mélybe. Hogy aljas módon elvették tőle azt a keveset is, ami a felesége halála után maradt neki.

– Őket... – mutatott a fotókra. – Ugyanis nélkülem meg fognak halni – fejezte be kimerően.

Elérte a hatást, amit el akart. Alex, Botond, Rácz Róbert és a többi nyomozó tekintetében fény gyúlt, mely azt sejtette, hogy megértették az üzenetet: Budai Viktor nélkülözhetetlen az ügyben, akár így, akár úgy.

– Ez nem több egy önelégült ember beszédénél – szólt közbe Losonci Barbara, és kihívóan közelebb lépett. Láttá, hogy néhány fej helyeslően előrebukik.

Viktor elmosolyodott.

– Én sosem beszélek csak úgy a levegőbe!

– Pedig nekem nagyon úgy tűnik.

– Szerinted a véletlen műve, hogy pont hozzám jött bejelentést tenni? – Viktor a fejével Mihály atya felé intett. A többiek követték a pillantásukkal. – Már hetekkel, de lehet, hogy hónapokkal ezelőtt megtervezte, hogy engem von be az ügybe. Kifejezetten rám szabta az egészet... az emberrablásokat...

– Nincs jelentősége – vágott közbe Barbara.

– De van – ellenkezett Viktor, és volt valami a hangjában, ami figyelmeztette Barbarát, hogy ne firtassa a dolgot, legalábbis ne most, és ne ennyire rámenősen.

– Hagyd abba a kisstíliú játszadozást, Viktor. Te ebben a történetben ennyi voltál.

– Engem szemelt ki, és ez nem a véletlen műve – hajtogatta tovább Viktor.

– A levelet nekem is elküldte, ráadásul előbb, mint neked.

– Te csak egy biztosíték voltál... Egy pótlék, ha én csődöt mondanék.

– És lám, csődöt mondtál – mosolyodott el Barbara.

Viktor elindult Gál Balázs felé, aki még mindig elgondolkodva álldogált az üveg mellett. Viktor először is azt akarta, hogy bocsánatot kérjenek tőle. Aztán pedig bemenni abba az istenverte kihallgatóterembe, és hozzálátni ahhoz, amihez mindenkinél jobban értett. Amilyen gyorsan csak lehet. Mert minden másodperc számított.

– Tudod, hogy régen barátomként tekintettem rád – mondta Gál Balázs határozottan, amikor már csak egy hajszál választotta el őket egymástól.

– A barátok nem árulják el egymást. – Viktor hangja tisztán csengett, és egy fokkal határozottabban, mint a rendőrőrkapitányé.

Gál Balázs dühös lett Viktor váratlan ítélezésétől. Ráadásul ennyi ember előtt vonta kétségbe a bizalmát.

– Neked itt véget ért az ügy, csak hogy felfogd végre. Semmilyen kapcsolatod nem lesz többé ezzel a férfival.

– Ebben tévedsz. Akarom mondani, ebben is.

– Viktor, idehallgass! – Gál Balázs nehezen tudta visszatartani a haragját. Igyekezett megőrizni a méltóságát és összeszedett maradni. De miért ennyire konok? – Megfenyegette egy fiatal férfit. Tudod, hányan látták azt a videót? A fél ország ezen csámcsog, és ez még csak a kezdet.

– Nem érdekel.

Gál Balázs kiengedte a tüdejébe szorult levegőt.

– Engem viszont igen.

A kijárat felé mutatott. Viktor nem mozdult.

– Az az ember engem akar! Nem fogja hagyni, hogy csak úgy kitegyetek. Mert ez személyes a részéről.

– Viszlát, Viktor!

Miután Viktor elment, még sokáig csend volt. Aztán Barbara magához ragadta a kezdeményezést, és belépett a kihallgatóhelyiségbe. A többiek tekintete a reflexiós üvegre tapadt. Megkerülte az asztalt, és Mihály atya mellé húzta a széket. Közel akart lenni hozzá. Érezni az illatát. Látni a legapróbb rezdüléseit. Lehet, hogy Viktor magát tartja a legjobb kérdezőnek, de Barbara meg akarta mutatni, hogy téved. Nem kell ahhoz profilalkotónak lenni, hogy az ember belelásson a másik fejébe.

– Tudta, hogy II. Lajos van azon a képen, amit az ajtóval szemben raktak ki a falra?

Barbara hirtelen nem tudta, hogy honnan jön a hang. Mihály atya szája alig mozgott, mégis tisztán és érthetően tette fel a kérdést.

– Nem itt bent – mondta a pap, mikor látta, hogy Barbara vetett egy pillantást maga mögé.

– Az üvegen túl. Akkor láttam, amikor a kedves kollégái bekísértek ide.

Barátságos mosoly. Így közlőről nem is tűnt annyira félelmetesnek, mint ahogy Alex leírta.

– És miért tartja fontosnak ezt most megemlíteni? – kérdezte Barbara.

– Az ifjú király története felettébb érdekesen alakult, sokan mégis arcpirítóan keveset tudnak róla. Ha megengedi... – Mihály atya Barbarára pillantott, aki biccentett, hogy csak nyugodtan. A férfi megköszönte a torkát, és újból az üvegre nézett. Megint elmosolyodott. – II. Ulászló király várva várt fiúörököse, az ifjú trónörökös koraszülött volt, és a csecsemőt csak úgy tudták életben tartani, hogy disznók felhasított gyomrába helyezték, így tartva melegen a testhőmérsékletét. A király elszántságának és az orvosok emberfeletti küzdelmének köszönhetően a fiú életben maradt, és apja halálát követően, alig tízévesen megkoronázták, ő lett a Jagelló-ház utolsó uralkodója. Nos, mint ismert, II. Lajos király a mohácsi csatában, 1526-ban, mindösszesen húszévesen, menekülés közben a Csele-patakba fulladt, s ezzel kezdetét vette a török hódítás. Ám ami még ennél is érdekesebb, hogy ez alatt az idő alatt született neki egy szem gyermeke. Egy fiú. – Mihály atya szünetet tartott, hogy kiélvezze a saját elapadó szavai keltette hatást. – Ennek az egy fiúnak aztán számos másik gyereke született, és úgy hírlík, hogy mind a mai napig vannak köztünk olyanok, akik az ő vérvonalából származnak. Milyen érdekes, nem? Amikor az ember azt hinné, hogy minden elveszik, akkor a kitartás utat tör magának. II Ulászló egy hős volt. Az állhatatosság hőse.

Barbarát a hangos kacajt hallva előntötte az idegesség. Csak szórakozik vele. Az idejét fecséreli.

– Hol vannak az áldozatai? – mordult fel.

– Magával nem vagyok hajlandó tárgyalni. Hozzák ide nekem Budai Viktort. Az embert, aki az állhatatosság hőse.

Barbara megrázta a fejét, és hidegen közölte a pappal, hogy vele kell beérnie. Aztán mikor látta, hogy ez nem vezet eredményre, fenyegetett, puhatólózott, kérdéseket tett fel, keményen, majd kérlelően, választ azonban egy alkalommal sem kapott. Mihály atya megingathatatlanul hallgatott, és várt.

Budai Viktort várta.

Mert őt akarta.